

V.l.n.r.: Jack met zijn moeder, ca. 1938; Flip, Jack, Annie, Alie en Cor, ca. 1930; Jack en zijn vader, ca. 1935; Jack met zijn moeder, in 1930; Farmer in training bij de familie Van Doorn in Aalsmeer; Jack en zijn vader in 1938; Jack, zijn vader Flip en opa Sobl.

VROEGSTE HERINNERINGEN

Ik ben van 1 december 1929. In IJmuiden, in de Oranjestraat, *across from Augusta, actually*, die huizen zijn er natuurlijk niet meer, die zijn allemaal afgebroken gedurende de oorlog.

Nee, ik kan me van dat huis niks herinneren. Daarna zijn we naar de Houtmanstraat gegaan.

Tegenover de watertoren, en die huizen zijn ook afgebroken in de oorlog. Daar kan ik me nog wel iets van herinneren: dat ik voor het raam stond en dat mijn vader dan thuiskwam van een grote reis. Kijken natuurlijk, joh. Dat was leuk. En dan, het is zo vreemd dat je je sommige dingen herinnert van vroeger en *it doesn't make any sense, you know, I mean*. Waarom herinner ik me dat mijn moeder kousen stond te wassen in een teiltje, *in the sink* hè. Waarom herinner ik me dat nou, maar ik kan het me nog zo goed herinneren, dat beeld.

Hoe oud was ik toen? Nou, ik ging nog niet naar school, dus in elk geval vier of vijf jaar. Daarna verhuisden we naar de Fazantenlaan. Weet je waar dat is in IJmuiden? Dat ligt eigenlijk vlakbij het spoor. Daar bij het spoor woonden we. Er is een foto van mij, mijn vader en mijn grootvader Sohl. En toen ik laatst weer terug was in IJmuiden heb ik daar alleen gestaan op de hoek, en heb ik ook een foto gemaakt. Dat was wel leuk eigenlijk, vind ik. Het was wel een leuk huis, en ja... daar zijn toen mijn vader en moeder uit elkaar gegaan.

Natuurlijk herinner ik het me van mijn vader meer dat hij terugkwam dan dat hij vertrok. Dan had hij altijd een cadeautje bij zich. Eigenlijk meer van toen ik bij oma thuis was. Hij heeft een elektrische trein voor me meegenomen toen hij van Hamburg kwam. Dat was af en toe. Hij voer meestal op Zuid-Amerika. Een reis van twee maanden. Drie dagen thuis, en dan vertrok hij weer. Hamburg-Bremen-Hamburg, dat was dan meer een vakantie reisje voor hem, hè. Twee weken of zo. Ik geloof dat Hans die trein nu heeft, Hans van tante Greet. Want ik heb hem toen ik wegging bij oma laten staan; hij stond in oma's huis en ik heb hem natuurlijk niet meegenomen. Dat herinner ik me, dat was wel leuk. Ja, ik herinner me dat daar, in dat huis, mijn vader en moeder zijn gescheiden. En dat is eigenlijk de eerste keer dat ik me mijn grootvader herinner. Ik weet niet, ik moet daarvoor toch vaker bij oma en opa thuis geweest zijn...

Ik ben, toen ze gescheiden waren, terug naar mijn opa gegaan hè. Dat was eigenlijk de eerste keer dat ik me herinner dat ik op de Kennemerlaan 7 ben geweest. Door de voordeur. De enige keer dat ik door de voordeur ging. Daarna altijd achterom. Mijn vader zat aan de tafel en mijn moeder was bezig op de grond iets te doen. En mijn vader, die hilde joh, en die vroeg maar of ze het niet nog een keer wou proberen. Maar ze had al een ander. En toen later zat hij daar, toen opa Prins bij ons was gekomen. Een stapel borden stond op tafel. Opa rookte natuurlijk een sigaar en de as ging zo op de borden! Ja, zulke dingen, ik weet niet waarom ik me dat herinner. Dat schijnt een indruk op me gemaakt te hebben.

Het kwam voor mij absoluut als een verrassing. En vooral de Kennemerlaan. Zeven jaar was het zeker al aan de gang. Het was een boekhouder. Nog even over opa Sohl. Hij was bakker. Hebben jullie wel gehoord van de Centrale Bakkerij? Dat zal haast wel niet. Dat was een grote bakkerij in Oud-IJmuiden. Vlakbij de kop van de Vissershaven. In de Bloemstraat. En daar herinner ik me nog heel wat van. Ja, ik werd daar zeker weleens geparkeerd, ja, want mijn moeder, die was nog weleens weg. Daar (*Jack bedoelt hier de Centrale Bakkerij in de Bloemstraat*) herinner ik me veel meer van, totdat ik naar de Kennemerlaan ging.

Daarvóór kwam ik wel veel bij mijn opa en oma Sohl, bij de Centrale Bakkerij. O ja. M'n opa Sohl, dat was een aardige vent. Ja, en ik weet niet of je dat weet, hij had vijftig man aan het werk, dus dan weet je het wel hè. Als hij wat zei, dan was 't goed raak hoor, maar hij zei niet al te veel. Maar als hij wat zei, dan kon je daar staat op maken.

Nou, mijn moeder vertrok, mijn eerste moeder dan, naar Den Haag. Die kwam één keer per maand terug. Dan kwam tante Truus, dat was de middelste zuster, naar Kennemerlaan 7 toe. Op zondagsmiddags, *you know*. En dan werd gevraagd of ik naar de Bloemstraat kon komen. En dat werd altijd wel goed gevonden, *you know*, dan was het wel van 'Ga maar! Leuk hoor!' Het werd toegestaan, zogezegd. En dan zag ik mijn moeder daar. Tot natuurlijk de evacuatie kwam. Of nee, het hield natuurlijk op toen mijn vader hertrouwde. Toen was dat over, maar heel gauw daarna was ook de evacuatie van IJmuiden. Wij moesten weg. Opa en oma Sohl gingen weg, helemaal uit IJmuiden vandaan. En oma Prins ook. En wij, wij zijn in IJmuiden gebleven in de oorlog. Maar naar verschillende adressen. En toen heb ik haar nooit meer gezien, tot *forty seven*. Dat is heel lang, ja, maar zij, *you know, the way* waarop de familie Prins erover sprak, ze was een slechte vrouw, hè. En *in a way* kan ik me voorstellen dat ze zo keken, en ik dacht ook dat het een slechte vrouw was. Maar later kijk je daar natuurlijk anders naar, ik was pas zeven en wat weet je dan. Een huwelijk, hoe weet je van tevoren hoe het afloopt hè. Ik bedoel, je hoopt altijd het beste, je werkt eraan. En dan een man die heel veel weg is. Ook dat valt natuurlijk niet mee.

Mijn vader, wat ik ervan gehoord heb, stemde toe in een scheiding, alleen als ik bij hem bleef. En dat *was it*. Maar ja, die man waar ze dus mee getrouwd is, dat was een boekhouder bij die Centrale Bakkerij. En zo heeft ze hem ook leren kennen.

Ja, en dan ben je groot geworden met het idee dat je moeder een slechte vrouw is. Maar ja, zij wou toen echt weer die band aanhalen van zoon en moeder. Daar moest ik niks meer van hebben hoor.

Ik was toen inmiddels twintig of zo, maar het was *a dominating woman, you know*. En ik... m'n tweede moeder, ja, die was lang niet zo intelligent, maar die heeft me nooit in de steek gelaten. En dan met mijn zus natuurlijk. En het was mijn zus. *You know*, als mensen zeggen 'halfzus', nou dan... Dat vind ik niet leuk.

Maar dan, mijn eerste moeder heeft een zoon. En dat is een halfbroer, en daar kon ik niks mee. Het is een aardige jongen. Ik heb hem vaker gezien, maar ik heb er geen band mee.

V.l.n.r.: Centrale Bakkerij in de Bloemstraat omstreeks 1925 (NHA, beeldbank); Houtmanstraat in 1933 met op de achtergrond zichtbaar de watertoren (serc.nl); Briefkaart; Advertentie voor de Centrale Bakkerij op 31 december 1932. (NHA, IJmuiden Courant, krantenviewer)

Grote foto: Bemanning van de rederij van opa Prins, de Praxis.

Boven: Litbo van Ijmuiden van Bob Brobbel, 1946. (NHA, beeldbank)

Links: De Trawlerkade met v.l.n.r. de motorloggers 'Zeezwalm' KW 83, De stoomtrawlers 'Oostzee' IJM 147, 'Poolzee' IJM 77, 'Bloemendaal' IJM 71, en 'Perseus' IJM 45. (NHA, beeldbank)

DOOR DE VOORDEUR

Ik was zes jaar. Ik weet nog dat tante Lena daar stond. 'Ach,' zegt ze, 'daar is-ie.' Tante Lena was, *you know*, ik weet niet hoe ik dat een beetje goed kan zeggen, ze was niet zo scherp als de anderen. Maar ze was wel de zachtste van het hele stel, zou ik zeggen hoor! Je had tante Nel en tante Greet, nou, opa en oma, (oude) oom Klaar, oom Cor, oom Antoon en dan had je oom Jack, je vader, tante Lena. Als er weleens iemand aan de deur kwam en vroeg of er iemand thuis was, dan moest ik even kijken. Je wist natuurlijk nooit of iedereen er was of niet. En dan, dat weten jullie natuurlijk ook wel van Jack en mij: dat was grote Jack en ik was kleine Jack. En voor Margriet ben ik nog steeds kleine Jack.

Wat was opa voor iemand? Toentertijd keek ik erg tegen hem op. Een flinke man, *you know*, met van die wenkbrauwen, hij keek altijd zo naar je vanonder zijn wenkbrauwen. Ik moest meer van oma hebben hoor, moet ik je zeggen. Hij zat altijd op kantoor en daar ben ik natuurlijk meer geweest. Hij zat daar dan pijp te roken, met Verschoor. Hebben jullie daar weleens van gehoord? Van die boekhouder? Die was hartstikke doof, die Verschoor, jongen. En als je daar kwam, man, hard praten! Verschoor rookte sigaretten, hij liet dan zijn sigaret zo in de asbak opbranden... en dat stonk joh, goddomme.

Opa ging 's middags altijd na het eten voor een slaapje naar de *bedroom* van de jongens, de kamer waar je vader ook sliep. En oma sliep dan in haar eigen bed. Ik herinner me dat nog, want ik vond dat zo vreemd hè, getrouwd hè, en dan 's nachts samen zeker. En wat-ie deed, als-ie thuis kwam van kantoor, nam-ie gekookte aardappelen, in de schuur, in de boet. Zo noemde je de schuur hoor, dat was de boet. En dat deed-ie altijd. Zondagsmorgens werden alle schoenen gepoetst voor je naar de kerk ging. Dat waren er een hoop joh. Ik was nog eens op een ochtend, ik was een jaar of acht. Ik had eerst altijd bretels om mijn broek op te houden en ik had toen voor het eerst een riem. Prachtig joh, en ik kwam om 7 uur 's ochtends naar beneden, met mijn riem, buik vooruit. Opa zat de krant te lezen, *De Telegraaf*, in de erker. Hij zegt: wat kom jij zo vroeg doen? Ik denk, verrek vent, zie je dan niet dat ik een riem om heb? Ja, van die herinneringen... Zijn jullie er wel geweest eigenlijk, in de Kennemerlaan?

So, en dan in de keuken, natuurlijk. Opa zat altijd in de ene hoek, en oom Cor naast hem, en oom Klaar, en oma daar, en als mijn vader thuis was zat hij daar, en daar werd niet van afgeveken, hè. Iedereen had een vaste plek met het warme eten hè. Met *breakfast* had je een beetje vrije plaats. Vijf zaten er in de keuken en de rest zat in de kamer, om de tafel heen. Daar was tante Nel zo'n beetje het hoofd van. En als er dan nog iemand te veel was, dan werd er het kleine tafeltje bij gezet.

Nou, het waren geen goeie *cooks*, dat kan ik je wel vertellen. Ze hadden een zoutvat en een peperpot, en *that was it, you know*. Maar mijn tweede moeder, die kon lekker koken hoor! En Dini ook.

Dini: 'Die Prinsen met die grote hoofden, die zijn natuurlijk wel apart, en het is natuurlijk ook wel zo dat je als vrouw niet moet proberen om iemand te veranderen, maar ja, je moet natuurlijk wel proberen om eruit te halen wat erin zit...'

Of het gezellig was aan tafel, of er veel gepraat werd? Nou, je kent de Prinsen een beetje, dat was (*lacht*), je hoefde niet veel te vertellen.

Er kwam altijd een hoop vis naar huis. Haring en... Nou, ik, maar mijn vader hè? Als die niet drie keer vis had gegeten, dan was zijn week niet goed. Maar ik geef er niet zo erg om, moet ik zeggen; als ik één keer per week vis eet, dan is het wel genoeg voor mij. Vooral geen makreel en zo. Daar zitten veel te veel graten in. *Okay, that's the way it is.*

Wanneer er wel veel gepraat werd, dan was dat zondagsmiddags, na de voetbalwedstrijd. Dan kwam oom Antoon, die voetbalde natuurlijk in het eerste, en die kwam dan thuis met tante Arendje. Ja, die hebben jullie natuurlijk ook niet

gekend, denk ik. En dan werd de hele wedstrijd weer gespeeld hè. Dat was wel leuk. Maar ja, en dan ging het natuurlijk ook nog over de politiek en zo. Zondagsmiddags ja, en dan over de NSB en de oorlog en de Duitsers. Ja, ik weet wel, één keer, dat was niet zo leuk voor je vader. Die zat er ook bij, en die was nog vrij jong hè, en die wou ook een duit in het zakje doen, en opa zegt tegen hem: en jij snotneus, jij houdt je erbuiten.

Opa praatte niet veel met mij. *No*, hij las in de krant. Op dinsdagsavonds werd er naar de 'Bonte dinsdagavondtrein' geluisterd. Snip en Snap. Ik lag dan in bed, maar dan hoorde ik het wel, en dan ging ik op de trap zitten luisteren. En als er dan iemand kwam, werd ik weer weggestuurd. Oma Prins... die... Opa Prins was meer een man van de wereld. Je kon merken dat hij uit het huis was geweest. Ik bedoel, hij was lid van de Raad van Scheepvaart geweest en ik geloof dat hij iets in de Oudkatholieke kerk was geweest. Dus je kon merken dat hij meer onder de mensen was geweest, hè. Mijn oma, ja, twaalf kinderen, je kunt wel nagaan in die tijd, die kwam niet zo veel weg. Ja, zondagsmiddags werd er gewandeld in het Herenbos. *That was as far as she got, you know.* Oma was veel meer Egmonds gebleven. Ook als je met haar praatte. Bijvoorbeeld, als er iemand eens brutaal was geweest, dan zei ze: dat is een asserante luizenbos. Ja, dat was iets Frans. Ik weet het niet. Dat zei ze altijd. En ja, ze was altijd een beetje wantrouwend hoor, moet ik zeggen. Ja, want als er iemand was en die lachte te veel, dan zei ze altijd: die kan je niet vertrouwen, die lacht te veel (*lacht*).

En dan werden er natuurlijk altijd ramen gelapt en zo en dan kwam ze met een schaal met custard en bramen en dan vroeg ze: nou jongens, willen jullie custard en braamptenat?

We gingen dan altijd bramenplukken. Nou, met Klaar, met oom Jack. De meiden niet natuurlijk, want die bleven thuis. Je moest lopen met een slof waar de aardbeien in hadden gezeten, en dan ging je het duin in, en dan moest je goed opletten dat je niet gegrepen werd door de koddebeier, want dan was je al je bramen kwijt, want *o no no*, je mocht niet in het duin. Toenter-

tijd niet. Het duin was van het rijk, denk ik. Met de koddebeier, ja, je keek wel uit, zeg! Dan was je zo een hele slof bramen kwijt.

No, no. Je mocht er niet komen, nee, voor zover ik weet niet. Natuurlijk, zulke herinneringen zijn van een kleine jongen, en het zijn mijn herinneringen en misschien is het geeneens waar, maar in mijn gedachtes is het nog zo, hè. Tuurlijk. Je hoort het allemaal van een jongetje van zes tot elf jaar.

Op zondag ging natuurlijk iedereen naar de kerk, *except* oom Cor, nee, die zei: die poppenkast. Maar oom Antoon, oom Jack, je vader, tante Nel, tante Lena, opa en oma en ik, allemaal over de brug naar de Oudkatholieke kerk.

Ik ben ook naar de lering geweest, daar in de kerk. Ik weet nog met Pasen, dan waren er palmtakken en dan haalde je een fles wijwater. Nou, ja, en wat gebeurde daarmee? Die gingen in de kelder en werden vergeten tot het volgende jaar.

Mijn vader kwam dus om de twee maanden thuis, en dan had hij altijd een grote tros bananen bij zich. En een blik met cornedbeef. Die bananen verdwenen ook in de kelder, hartstikke groen waren ze dan, en ja, ik zag ze nooit meer terug. Nee, ik ben nooit gek geweest op bananen. Mijn vader voer nog tot in het begin van de oorlog en eind '39 is-ie aan de wal gekomen. En toen sliepen wij daarboven samen en dat was natuurlijk een beroerde zoi, want kennen jullie het huis? Nee? De slaapkamer waar tante Nel en tante Lena sliepen, daar kon je alleen maar doorheen komen via een andere slaapkamer. En daar sliepen mijn vader en ik, of als mijn vader er niet was, oom Jack en ik, in een tweepersonsbed.

Dan ging ik eerst naar bed, en om elf uur kwam ook oom Jack, die zei: 'Jack, uit bed, piesen!' En dan ging ik naar de wc. En als ik naar bed ging, dan bleef het licht op de *hallway* aan. Ik was bang voor brand. Op weg naar school moest ik langs een groentezaak lopen, en die was uitgebrand. Op de hoek van de Kennemerlaan. En dat maakte me zo *scared*, maar oma liet altijd het licht aan in de *hallway*.

Ik was een kleine jongen met hele grote 'broers'. Ja, zo voelde het ook. Ik ben misschien meer verbonden met hun dan jullie en die anderen (neven en nichten) ooit geweest zijn. Omdat ik daar vijf jaar gewoond heb.

Ik heb goeie herinneringen, *you know*, met Klaar naar het strand, met oom Jack zeilen. En met oom Cor zeilen en met oom Antoon naar het voetbal. Dan mocht ik z'n koffertje dragen, en dan kwam ik er voor niks in. Met Klaar was ik nog een keer fietsen, we kwamen van Wijk aan Zee af geloof ik. Toen raakten onze *handlebars* van de *bikes* in elkaar. En ik viel op de straat, een grote snee joh, En als je natuurlijk hier bloedt, dan bloedt het als een gek hè.

Van oom Klaar, daar kreeg ik altijd een zondagscent van. Een dubbeltje. Ja hoor. Ik mocht hem wel, hij was gewoon een grote steun voor oma, denk ik. Hij schildte aardappels, bakte vis. Hij had een apart kamertje daar, aan de kant van de Jacob van Heemskerckstraat. Het was geen gemakkelijke vent, geloof ik. Ik heb nog met hem gewerkt, na de oorlog, op de Perseus, maar het was geen gemakkelijke man om mee te werken. Nou, ruw in de mond hè. Ja, dat viel niet mee.

In de vakantie van de HBS werkte ik wel voor opa, op de Perseus, een trawler, en waar het daar roestte moest ik meniën en zo. En daar heb ik achterin op de Perseus ook nog eens geschilderd. Toen zag ik Joey Dekker – een neef die schipper was, ik kreeg van hem mijn eerste borreltje – gewoon weggaan. En opa kon het niet erg hebben als er een lek was op het dek en het drupte op de plek waar ze aten en zaten. Maar dan stopten ze alleen maar aan de binnenkant. En dan moesten we weer op het dek gaan, en daar het lek stoppen. Dan komt er natuurlijk geen water meer in hè. Ja, daar had-ie dan weleens de pest over in hoor. Ik ben net als Klaar ook nog weleens nageljongen geweest. Die nagels moesten aan de ene kant tegengehouden worden, en dan aan de andere kant... Nou, dat was goed vakantiegeld joh. Was niks verkeerd mee, hè. Oom Klaar was een broer van oma; hij had vroeger voor opa gevaren. Op de trawlers dan hè, maar al niet meer toen ik daar kwam.

Opa had toen nog een stuk of zeven trawlers: de Perseus, de Penelope, de Holland 3 en 4 weet ik nog, en de Holland 7. Er lagen natuurlijk een paar in de Haringhaven. En die waren opgelegd. En van de Holland 3 en de Perseus weet ik nog dat die voeren. En natuurlijk is er toen ook een hoop naar de schroot gegaan. De Penelope is in de grond geboord door Engelse jagers. De Perseus is in Engeland geweest en die kwam pas terug na de oorlog.

Aan boord was het heel klein. Het was een hartstikke rot *life* dat die lui leden. Met z'n zessen sliepen ze voorin, in natte kleren, nat en koud en een klein rotkacheltje. Als je nodig moest, ja dan ging je maar overboord hangen. Nee, maar dat was een rotleven, godverdomme, dat kan ik je wel vertellen. Maar ja, opa is ook zo begonnen, met twaalf jaar, dat heb je vast wel gehoord.

Dat leven bij oma, dat huis met z'n tien of twaalf had een grote was, natuurlijk hè. Maandags werd er gewassen. Daarna niet meer, alleen 's maandags. Tante Nel en tante Lena hielpen. Ze hadden wel een wasmachine, zo'n ouderwetse, met zo'n ding erbovenop. Dat ging al wel met elektriciteit. Die wasmachine stond in de boet, daarachter naar de Van Heemskerckstraat. De schuur, dat is de boet. Dat is zeker nog Egmonds of zo. Dat moet haast wel, want ik heb nooit anders geweten dan dat het de boet is geweest.

De was werd in de poort opgehangen. En als je dan thuiskwam, dan kwam je tussen allemaal lakens, met je fiets, want ja, dat was de enige plaats waar dat gedroogd kon worden, 's zomers dan. 's Winters hing de was het altijd in het kantoor. Weet je waar het kantoor was? Dat was een driehoekig kamertje in huis. Als je kwam van de *hallway*, na de grote kamer, aan de Van Heemskerckstraat, dat was het kantoor. Ze zeiden kantoor, en iedereen wist waar dat was, en daar werd de was 's winters opgehangen. De kachel aan. Het raam open. En zo werd dat gedroogd vroeger, hè. Je had geen *dryer*, niks. Nou ja, je kan wel nagaan, met zo veel bedden, dat was een goeie was.

En dan, in augustus, dan kwamen de bonen, sperziebonen, snijbonen, andijvie met kisten binnen van de groenteboer. Ras heette die vent. Nou ja, en iedereen die dan binnenkwam, die werd gegrepen om bonen af te halen, en die werden dan in het vat gedaan, in het zout, snijbonen, sperziebonen, andijvie. En dan, drie keer per week werd daaruit gegeten. De ene dag sperzie-

bonen, en dan weer snijbonen uit het zout. Ik wil dat altijd nog een keer graag doen, maar Dini houdt er niet van. Ze zegt, daar zit helemaal geen voedsel in, maar joh, ik heb wat bonen afgehaald. Kwam je uit school, en dan hup, een uurtje bonen afhalen. En oom Jack, Klaar, oom Cor niet, die deed daar niet aan mee, die was daar te hoog voor natuurlijk. Zo werd dat gedaan. *Okay* en nog van opa iets: opa zat graag op het bankje voor het huis in de Kennemerlaan 's avonds, *you know*, met zijn pijpje, en dan die hele familiegeschiedenis van hem, ik heb eigenlijk z'n zusters per ongeluk gezien eigenlijk, *you know*, het familieverband was meer met oma, met tante Antje, tante Albertje en tante Jans.

Oma heette Zwart van haar achternaam. En daar was het familieverband mee, eigenlijk. Dat was niet dagelijks, maar toch. Maar met opa... Ik zat daar nog eens een keer met hem, toen er een lange vrouw langs kwam, een oudere vrouw natuurlijk hè. En ze zegt: 'Hallo Jaap!' En hij zegt: 'Hallo Matje!' En ik zeg: 'Opa, wie is dat nou?' 'Dat was mijn zuster.' De eerste keer dat ik haar zag, ooit van gehoord heb. Dat was dus geen echte familieband, ja, en dat was natuurlijk toevallig. Die kwam niet binnen. O god nee! Die woonde in Oud-IJmuiden, over de brug, in de Bloemstraat of in de President Krügerstraat, dat weet ik niet. Tante Lena wist het wel, die ging daar nog weleens heen, die was niet zo *groos*, moet ik zeggen, *you know*. Het was ook heel toevallig dat ik tante Cornelia, dat was Flips moeder – dat was een zuster van opa en die heette ook Prins, twee keer, *you know*, *because* haar man, die heette ook Prins – weleens ontmoet heb. Tante Cornelia was dus een Prins-Prins. En haar man, was ook nog met een bijnaam, dat was Starreke Dirk, ja Sterke Dirk. Nou, dus dat was toen heel toevallig, dat ik die weleens ontmoet heb. Met de trouwerij van oom Flip en tante Lena. En er moeten nog wel een stuk of twee zusters geweest zijn.

V.l.n.r.: Het eerste elftal van Stormvogels met als derde van links Antoon; Voetbalwedstrijd in 1938 van Stormvogels. (NHA, beeldbank); Aankondiging van de wedstrijd. (Dagblad voor IJmuiden, 15-11-1941)

Veteranen tegen Xerxes.

De voetbalvereniging van Stormvogels hebben gedurende eenigen tijd niets meer van zich laten hooren, maar dit besloot vermits, dat na de groote nederlaag de moed er dit in IJmuiden, men heeft toch voorgenomen wedstrijdbezoek te brengen, dat het oude voetbalveld nog bestaat en dit in het gansse aan staand ten voornemen, wordt er tegen Xerxes gespeeld. De wedstrijd wordt te laatst om acht Omgelukkig zullen velen ook nu hun oude favorieten eijlen waarnemen.

De opstelling bevat weer talrijke bekende namen, zoo als: Antoon Prins en Wim van de Velde, die wederom, tevens Kees van der Boven, eveneens in actie komen. Bovendien heeft G. Bakker de rechtsachterplaats. De veteranen verschijnen met: Dalmeijer of Heideberg, ook: C. Bakker en N.N. achter: De Boer, A. Prins en W. v. d. Velde, midden: K. v. d. Boven, P. Verwoerd, H. Veugel, J. Verwoerd en O. de Jonge, voor.